

Окарина

Отдавна чака Енчо това време — драго му е тогава. Много му е драго. А и всички въ село се радват. Особено децата и Енчовите приятели. Та и какъ да не се радватъ?—Толкова нова хора идват — пълстър сабъти, сергии, играчки, продавачи на разни стоки. . . Викове, свѣтъ. . .

Знае Енчо — хубаво е тогава. И затуй съ радост го чака — него — хубавото време — панира.

Панира!

Колко много му наметва тази дума, колко му обещава. . .

И затуй Енчо, кога се сбератъ съ приятели все за него си приказватъ.

— Тате каза, до панира две недѣли нѣма — се обиди назвътъ паланки.

А Енчо брзи на пръсти казатъ — свѣта кога ще се изминатъ 14 дена. . . Едно, две три. . . пръстите немирни и пукатъ. . .

Глава и слънцето — високо се е дигнало и свѣти отпакъ — радва се. . . драго му е. . . Пролѣтъ. Ето — Енчо вижда — и слънцето секашъ чака панира. . . И тогава отъ радостъ ще грѣе — на панира. . . Свѣтло и хубаво ще е. . .

— Браво, слънчо! — радва се Енчо и секашъ да го поздравя му маха съ ръка.

Маха, маха и кога предъ очитѣ му заиграятъ черни топки отъ дългото гледане на слънцето той маха съ ръка — но не се сърди. Другъ път се е сърдилъ — ама сега не. . . Нищо — нека все тъй да грѣе — Панира иде, та времето да е хубаво. . .

Но — пролѣтъ е. Мѣни се всичко. Пролѣти се и времето. Нѣкой секашъ нахвърля по небето черни санди, свѣси ги съ пелели и синя боя — логънѣт небето. . . Стана мрачно, а и вѣтъръ задуха. . .

Завалѣ и дъждъ. . .

Енчо залепилъ глава до прозореца гледа навънъ. Дъждътъ валя и прави локвички. Вади се поанка, а капкитѣ падатъ, падатъ отгоре и ги изпъхватъ — алачатъ сланчици, кинки, късчета, дѣста. . . Гледа Енчо какъ вадетъ носетъ това и му се струва, че нѣкой леко-леко — едванъ се усѣща му измѣна отъ душната, радостна, тропи е на малки тропици и ги пуска въ вадата. . . А тамъ вадата е мръсна — нечиста. . . Тя бързо обавише малкитѣ тропици отъ Енчовата радост, каде ги, изцапа ги предъ Енчо — а той стои на прозореца, гледа съ премежени очи и нищо. . . Нищо не може да направи. . . А вадата е още по-безмисленна — жикни потонъ вѣнче и неговата радостъ надолу. . . Радостта му по панира. . . Тѣй мисли Енчо — отавлетъ хора идатъ. . . Винади е той каруитѣ имъ — съ рогози си завити, а колелата имъ, като се търкатъ въ оситѣ, пѣватъ секашъ. Забънѣтъ и разкатъ Енчо. . . И тѣзи хора отдалеч идатъ. . . Отдалечъ пѣватъ каруитѣ имъ. . . И ето дъждъ дали сега — ще се спреть хората — нѣма да доидатъ въ Енчовото село — и панира хубавъ нѣма да е. . .

Тѣй мисли Енчо, а радостта му — все микната вода отнесе. . .

Мисли той и брзи на пръсти, Енчо. . . две . . . три. . . четири. . . петь. Толкова. Точно толкова — още петь дѣна има до тогава. Добре е свѣтналъ. . . Етъ колко хубаво шѣше да бъде — ще доидатъ различни търговци. . . Ще доидатъ и такива, дѣто свирчки продаватъ. . . Тѣхъ най-много чака Енчо — гѣтъ. . . Тѣ го радватъ. Иматъ много хубави окарини. Един такива — лъснати — блещатъ — секашъ огънь по тѣхъ е запаленъ. . . Пинешъ — студени. . . Надуешъ ги — сладко свирѣтъ. . . Меденъ гласъ иматъ. . . Такава нова Енчо да си взема. . . Окарина. . .

Замислилъ се Енчо на прозореца и тѣй си стои. А жикъ времето се промѣнило. И дъжда спрѣлъ. . . Слънцето наднична тамъ ле — изъ задъ бѣра. . .

И кога Енчо се свѣи навънъ да погледа — слънцето нарасе всичко да блещи. Енчо не можеше да разбере какво става съ него. . . Всичкото му разлѣтъ — напрошана и отавлѣна сега пакъ нахлу въ него. . . И сега е още по-голява. По-силна. . . По чиста и свѣтла. . .

Засмѣча на единъ кракъ.

— Панира! Панира! . . . Ще си купя окарина. . . Вѣка, а му се струва, че окари-